

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2020. gada 6. oktobrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Direktīva 2011/16/ES – Administratīva sadarbība nodokļu jomā – 1. un 5. pants – Rīkojums par informācijas paziņošanu dalībvalsts kompetentajai iestādei, kas rikojas, izpildot citas dalībvalsts kompetentās iestādes informācijas apmaiņas pieprasījumu – Persona, kā rīcībā ir informācija, kuras paziņošanu pieprasa pirmās dalībvalsts kompetentā iestāde – Nodokļu maksātājs, uz kuru attiecas otrās dalībvalsts kompetentās iestādes pieprasījuma pamatā esošā izmeklēšana – Trešās personas, ar kurām šim nodokļu maksātājam ir juridiskas attiecības, ar bankām saistītas attiecības, finanšu attiecības vai, plašākā nozīmē, ekonomiskas attiecības – Tiesību aizsardzība tiesā – Eiropas Savienības Pamattiesību harta – 47. pants – Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību – 52. panta 1. punkts – Ierobežojums – Juridiskais pamats – Tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību būtiskā satura ievērošana – Tāda tiesību aizsardzības līdzekļa esamība, kas attiecīgajiem nodokļu maksātājiem nodrošina efektīvu kontroli attiecībā uz visiem faktiskajiem un tiesību jautājumiem, kuriem ir nozīme lietā, kā arī efektīvu tādu tiesību aizsardzību tiesā, ko tiem garantē Savienības tiesības – Savienības atzīts vispārējo interešu mērķis – Cīņa pret starptautisku krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas – Samērīgums – Rīkojumā par informācijas paziņošanu norādītās informācijas “prognozējamais svarīgums” – Pārbaude tiesā – Apjoms – Vērā ņemamie personīgie, laika un materiālie elementi

Apvienotajās lietās C-245/19 un C-246/19

par lūgumiem sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Cour administrative* (Luksemburga) iesniedza ar lēmumiem, kas pieņemti 2019. gada 14. martā un kas Tiesā reģistrēti 2019. gada 20. martā, tiesvedībās

État luxembourgeois

pret

B (C-245/19)

un

État luxembourgeois

pret

B,

C,

D,

* Tiesvedības valoda – franču.

- 2 Šie lūgumi ir iesniegti divās tiesvedībās starp *État luxembourgeois* [Luksemburgas valsti] un attiecīgi sabiedrību B pirmajā tiesvedībā un sabiedrībām B, C un D, kā arī F. C. otrajā tiesvedībā saistībā ar diviem *directeur de l'administration des contributions directes* [Tiešo nodokļu pārvaldes direktora] (Luksemburga) lēmumiem, ar kuriem sabiedrībai B un bankai A ir dots rīkojums paziņot tam noteiktu informāciju, izpildot informācijas apmaiņas pieprasījumus starp dalībvalstīm nodokļu jomā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2011/16

- 3 Direktīvas 2011/16 1., 2., 9. un 27. apsvērumā ir norādīts:

“(1) Globalizācijas laikmetā strauji pieaug nepieciešamība pēc dalībvalstu savstarpējas palīdzības nodokļu jomā. Ievērojami pieaugot nodokļu maksātāju mobilitātei, pārrobežu darījumu skaitam un finanšu instrumentu internacionalizācijai, dalībvalstīm ir arvien grūtāk pienācīgi novērtēt maksājamās nodokļu summas. Šī pieaugošā problēma ietekmē nodokļu sistēmu darbību un izraisa nodokļu dubultu uzlikšanu, kas savukārt veicina krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas [..].

(2) Tādēļ atsevišķa dalībvalsts nevar pārvaldīt savu iekšējo nodokļu sistēmu, jo īpaši saistībā ar tiesajiem nodokļiem, nesāņemot informāciju no citām dalībvalstīm. Lai pārvarētu šīs situācijas negatīvo ietekmi, noteikti jāattīsta jauna administratīva sadarbība starp dalībvalstu nodokļu pārvaldēm. Vajadzīgi instrumenti, kas varētu radīt uzticību starp dalībvalstīm, paredzot vienādus noteikumus, pienākumus un tiesības visām dalībvalstīm.

[..]

(9) Dalībvalstīm pēc citu dalībvalstu lūguma par konkrētiem gadījumiem būtu jāveic informācijas apmaiņa, kā arī vajadzīgās procedūras, lai iegūtu šādu informāciju. “Prognozējamā svarīguma” norma ir paredzēta, lai nodrošinātu pēc iespējas plašāku informācijas apmaiņu nodokļu jomā, vienlaikus precizējot, ka dalībvalstīm nav atļauts veikt t.s. pierādījumu meklēšanu pēc nejaušības principa (“*fishing expeditions*”) vai pieprasīt informāciju, kas, visticamāk, nav saistīta ar attiecīgā nodokļu maksātāja nodokļu jautājumiem. [..]

[..]

(27) Uz jebkādu informācijas apmaiņu, kas minēta šajā direktīvā, attiecas noteikumi, ar ko īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti [(OV 1995, L 281, 31. lpp.)] [..]. Tomēr ir lietderīgi paredzēt konkrētu tiesību un pienākumu, kas noteikti Direktīvā [95/46], ierobežojumus, lai nodrošinātu minētās direktīvas 13. panta 1. punkta e) apakšpunktā minētās intereses. Šādi ierobežojumi ir vajadzīgi un samērīgi, ņemot vērā iespējamo ieņēmumu zaudējumu dalībvalstīm un šajā direktīvā iekļautās informācijas būtisko nozīmi, lai efektīvi cīnītos pret krāpšanu.”

- 4 Direktīvas 2011/16 1. panta “Priekšmets” 1. punktā ir noteikts:

“Šajā direktīvā paredz noteikumus un kārtību, kādā dalībvalstis savstarpēji sadarbojas, lai apmainītos ar informāciju, kas ir prognozējami svarīga, lai pārvaldītu un īstenotu minēto dalībvalstu valsts tiesību aktus, kas attiecas uz 2. pantā minētajiem nodokļiem.”

5 Šīs direktīvas 5. pants “Procedūra informācijas apmaiņai pēc pieprasījuma” ir formulēts šādi:

“Pieprasījuma saņēmēja iestāde pēc pieprasījuma iesniedzējas iestādes pieprasījuma paziņo pieprasījuma iesniedzējai iestādei jebkuru 1. panta 1. punktā minēto informāciju, kas ir tās rīcībā vai ko tā iegūst administratīvā procedūrā.”

6 Minētas direktīvas 7. pantā ir paredzēts, ka tās 5. pantā minēto informāciju sniedz, cik vien ātri iespējams un izņemot ārkārtas gadījumus, divu vai sešu mēnešu laikā atkarībā no tā, vai pieprasījuma saņēmējas iestādes rīcībā šāda informācija jau ir vai tās vēl nav.

7 Direktīvas 2011/16 25. panta “Datu aizsardzība” 1. punktā ir noteikts:

“Visa informācijas apmaiņa saskaņā ar šo direktīvu notiek, ievērojot noteikumus, ar kuriem īsteno Direktīvu [95/46]. Tomēr, lai pareizi piemērotu šo direktīvu, dalībvalstis ierobežo Direktīvas [95/46] 10. pantā, 11. panta 1. punktā, 12. un 21. pantā paredzētos pienākumus un tiesības, ciktāl tas vajadzīgs, lai aizsargātu minētās direktīvas 13. panta 1. punkta e) apakšpunktā noteiktās intereses.”

Direktīva 95/46

8 Direktīvas 95/46 10. pantā, 11. panta 1. punktā un 12. un 21. pantā ir paredzēta, pirmkārt, kārtība, kādā fiziskas personas, uz kurām attiecas personas datu apstrāde, tiek informētas gadījumā, kad šos datus iegūst no šīm personām; otrkārt, kārtība, kādā šīs fiziskās personas tiek informētas gadījumā, kad šie dati nav iegūti no šīm personām; treškārt, minēto fizisko personu piekļuves tiesības attiecīgajiem datiem un, ceturtkārt, personas datu apstrādes darbību nodošana atklātībai.

9 Šīs direktīvas 13. panta 1. punkta e) apakšpunktā ir paredzēts, ka dalībvalstis var pieņemt tiesību aktus, lai ierobežotu tostarp minētās direktīvas 10. pantā, 11. panta 1. punktā, 12. pantā un 21. pantā paredzēto pienākumu un tiesību jomu, ja šāds ierobežojums ir nepieciešams aizsargpasākums dalībvalsts vai Savienības svarīgās ekonomiskās vai finansiālās interesēs, ieskaitot monetāros, budžeta un nodokļu jautājumus.

10 Šīs pašas direktīvas 22. pantā ir paredzēts:

“Neierobežojot nevienu administratīva rakstura līdzekli, kuru var paredzēt [...] pirms vēršanās tiesas iestādē, dalībvalstis nodrošina katras personas tiesības uz tiesiskas aizsardzības līdzekli par jebkuru tiesību, ko šai personai garantē minētajai datu apstrādei piemērojama tiesiskā valsts likums, pārkāpumu.”

Regula (ES) 2016/679

11 Direktīva 95/46 no 2018. gada 25. maija tika atcelta ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Direktīvu 95/46 (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp., un labojums – OV 2018, L 127, 2. lpp.), kuras 1. pantā “Priekšmets un mērķi” tostarp ir paskaidrots, ka tā paredz noteikumus fizisku personu aizsardzībai attiecībā uz personas datu apstrādi un aizsargā fizisku personu pamattiesības un pamatbrīvības, jo īpaši to tiesības uz personas datu aizsardzību. Turklāt šīs regulas 94. panta 2. punktā ir precizēts, ka atsauces uz Direktīvu 95/46 šobrīd uzskata par atsaucēm uz šo regulu.

12 Regulas 2016/679 13., 14. un 15. pantā attiecīgi ir pārņemti, ar grozījumiem, noteikumi, kuri agrāk bija ietverti Direktīvas 95/46 10. pantā, 11. panta 1. punktā un 12. pantā.

- 13 Minētās regulas 23. panta 1. punkta e) apakšpunktā, kurā ir pārņemti, ar grozījumiem, agrāk šīs direktīvas 13. panta 1. punkta e) apakšpunktā ietvertie noteikumi, ir izklāstīts, ka saskaņā ar Savienības vai dalībvalsts tiesību aktiem ar leģislatīvu pasākumu var ierobežot to pienākumu un tiesību darbības jomu, kas tostarp paredzēti šīs regulas 13.–15. pantā, ja ar šādu ierobežojumu tiek ievērota pamattiesību un pamatbrīvību būtība un tas demokrātiskā sabiedrībā ir nepieciešams un samērīgs, lai garantētu noteiktus svarīgus vispārējo sabiedrības interešu mērķus, un jo īpaši Savienībai vai dalībvalstij svarīgas ekonomiskās vai finanšu intereses, tostarp monetāros, budžeta un nodokļu jautājumus, sabiedrības veselību un sociālo nodrošinājumu.
- 14 Regulas 2016/679 79. panta 1. punktā, kurā pārņemti, ar grozījumiem, Direktīvas 95/46 22. panta noteikumi, ir paredzēts, ka, neskarot pieejamos administratīvos vai ārpustiesas tiesību aizsardzības līdzekļus, ikvienai fiziskai personai, kas ir personas datu apstrādes subjekts, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ja tā uzskata, ka tās tiesības saskaņā ar šo regulu ir pārkāptas tādas tās personas datu apstrādes rezultātā, kura neatbilst šai regulai.

Luksemburgas tiesības

2013. gada 29. marta likums

- 15 *Loi du 29 mars 2013 portant transposition de la directive 2011/16 et portant 1) modification de la loi générale des impôts, 2) abrogation de la loi modifiée du 15 mars 1979 concernant l'assistance administrative internationale en matière d'impôts directs* [2013. gada 29. marta Likuma par Direktīvas 2011/16 transponēšanu un ar ko 1) groza Vispārējo nodokļu likumu, 2) atceļ grozīto 1979. gada 15. marta Likumu par starptautisko administratīvo palīdzību tiešo nodokļu jomā] (*Mémorial A* 2013, 756. lpp.) 6. pantā ir paredzēts:

“Pieprasījuma saņēmēja iestāde Luksemburgā pēc pieprasījuma iesniedzējas iestādes pieprasījuma paziņo tai informāciju, kas ir prognozējami svarīga, lai pārvaldītu un piemērotu pieprasījuma iesniedzējas dalībvalsts iekšējos tiesību aktus attiecībā uz nodokļiem un nodevām [..], kura ir tās rīcībā vai kuru tā iegūst administratīvās izmeklēšanas rezultātā.”

2014. gada 25. novembra likums

- 16 *Loi du 25 novembre 2014 prévoyant la procédure applicable à l'échange de renseignements sur demande en matière fiscale et modifiant la loi du 31 mars 2010 portant approbation des conventions fiscales et prévoyant la procédure y applicable en matière d'échange de renseignements sur demande* [2014. gada 25. novembra Likums, ar ko paredz informācijas nodokļu jomā apmaiņai pēc pieprasījuma piemērojamo procedūru un groza 2010. gada 31. marta Likumu, ar kuru apstiprina nodokļu konvencijas un paredz tajās piemērojamo procedūru attiecībā uz informācijas apmaiņu pēc pieprasījuma] (*Mémorial A* 2014, 4170. lpp.; turpmāk tekstā – “2014. gada 25. novembra likums”) ir piemērojams attiecībā uz šī sprieduma iepriekšējā punktā minētā 2013. gada 29. marta likuma 6. pantā paredzētajiem informācijas apmaiņas pieprasījumiem.
- 17 Atbilstoši 2014. gada 25. novembra likuma 2. pantam:

“(1) Nodokļu administrācija var pieprasīt jebkādu informāciju, kura ir vajadzīga, lai piemērotu konvencijās un likumos paredzētās informācijas apmaiņu, no šīs informācijas turētāja.

(2) Informācijas turētājam ir jāsniedz visa pieprasītā informācija precīzi un bez grozījumiem mēneša laikā no lēmuma paziņošanas, ar kuru dots rīkojums par pieprasītās informācijas sniegšanu. Šis pienākums ietver tādu negrozītu dokumentu nodošanu, uz kuriem šī informācija ir balstīta.

[..]”

18 Šī likuma 3. pantā, redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiem, ir noteikts:

“(1) “Kompetentā nodokļu administrācija pārbauda informācijas apmaiņas pieprasījuma formālu atbilstību. Informācijas apmaiņas pieprasījums ir formāli atbilstīgs, ja tajā ir norāde uz juridisko pamatu un kompetento iestādi, kura iesniegusi šo pieprasījumu, kā arī citas konvencijās un likumos paredzētās norādes.

[..]

(3) Ja kompetentās nodokļu administrācijas rīcībā nav pieprasītās informācijas, kompetentās nodokļu administrācijas direktors vai viņa pārstāvis ar ierakstītu vēstuli paziņo informācijas turētājam savu lēmumu, ar kuru dod rīkojumu par pieprasītās informācijas paziņošanu. Lēmuma paziņošana pieprasītās informācijas turētājam nozīmē paziņošanu jebkurai citai tajā minētajai personai.

[..]”

19 Minētā likuma 5. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ja pieprasīto informāciju nesniedz mēneša laikā kopš lēmuma, ar kuru dots rīkojums par pieprasītās informācijas sniegšanu, paziņošanas, informācijas turētājam var uzlikt administratīvo sodu nodokļu jomā līdz 250 000 EUR. Šo apmēru nosaka kompetentās nodokļu administrācijas direktors vai viņa pārstāvis.”

20 Šī paša likuma 6. pants, redakcijā, kas piemērojama pamatlietas faktiem, ir formulēts šādi:

“(1) Informācijas apmaiņas pieprasījumi un lēmumi, ar kuriem dots rīkojums par informācijas paziņošanu, kuri minēti 3. panta 1. un 3. punktā, nav apstrīdami.

(2) Par 5. pantā minētajiem lēmumiem informācijas turētājs var iesniegt pieteikumu par lēmumu grozīšanu *tribunal administratif* [Administratīvajā tiesā]. [..] Pieteikumam ir apturoša iedarbība. [..]

[..]”

2019. gada 1. marta likums

21 *Loi du 1er mars 2019 portant modification de la loi du 25 novembre 2014 prévoyant la procédure applicable à l'échange de renseignements sur demande en matière fiscale* [2019. gada 1. marta Likums, ar kuru groza 2014. gada 25. novembra Likumu, ar ko paredz informācijas nodokļu jomā apmaiņai pēc pieprasījuma piemērojamo procedūru] (*Mémorial A* 2019, 112. lpp.; turpmāk tekstā – “2019. gada 1. marta likums”) stājās spēkā 2019. gada 9. martā.

22 2014. gada 25. novembra likuma, kas grozīts ar 2019. gada 1. marta likumu, 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“Kompetentā nodokļu administrācija pārbauda informācijas apmaiņas pieprasījuma formālu atbilstību. Informācijas apmaiņas pieprasījums ir formāli atbilstīgs, ja tajā ir norāde uz juridisko pamatu un kompetento iestādi, kura iesniegusi šo pieprasījumu, kā arī citas konvencijās un likumos paredzētās norādes. Kompetentā nodokļu administrācija pārlicinās, ka pieprasītā informācija nav tāda, kurai nav nekāda prognozējama svarīguma, ņemot vērā nodokļu apmaiņas pieprasījumā minētās personas identitāti un informācijas turētāja identitāti, kā arī attiecīgās nodokļu procedūras vajadzības.”

- 23 2014. gada 25. novembra likuma, kas grozīts ar 2019. gada 1. marta likumu, 6. panta 1. punktā ir noteikts:

“Par 3. panta 3. punktā minēto lēmumu, ar kuru ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu, informācijas turētājs var iesniegt pieteikumu *tribunal administratif* par lēmuma atcelšanu. [..]”

Pamatlietas un prejudiciālie jautājumi

- 24 Katras no pamattiesvedībām pamatā ir informācijas apmaiņas pieprasījums, ko Spānijas Karalistes nodokļu administrācija adresējusi Luksemburgas Lielhercogistes nodokļu administrācijai, lai iegūtu informāciju par fizisku personu F. C. ar dzīvesvietu Spānijā, kur attiecībā uz to kā nodokļu maksātāju tiek veikta izmeklēšana, lai noskaidrotu tās stāvokli no valsts tiesiskā regulējuma nodokļu jomā skatpunkta.

Lieta C-245/19

- 25 2016. gada 18. oktobrī Spānijas nodokļu administrācija nosūtīja Luksemburgas nodokļu administrācijai pirmo informācijas apmaiņas pieprasījumu attiecībā uz F. C.
- 26 2017. gada 16. jūnijā Tiešo nodokļu administrācijas direktors apmierināja šo pieprasījumu, adresējot sabiedrībai B lēmumu, ar kuru tai uzdeva paziņot informāciju, kas attiecas uz laikposmu no 2011. gada 1. janvāra līdz 2014. gada 31. decembrim un ietver ziņas par:
- sabiedrības B noslēgtiem līgumiem ar sabiedrībām E un F saistībā ar F. C. tiesībām;
 - jebkuru citu līgumu, kas noslēgts attiecīgajā laikposmā vai pirms vai pēc šī laikposma, bet ir stājies spēkā šajā laikposmā, un attiecas uz F. C.;
 - visiem izrakstītajiem vai saņemtajiem rēķiniem saistībā ar šiem līgumiem, kā arī to iekasēšanas vai samaksas veidu;
 - banku un finanšu iestāžu, kuros ir noguldīti bilancē ietvertie līdzekļi, detalizētiem kontu pārskatiem.
- 27 Šajā lēmumā turklāt bija precizēts, ka atbilstoši 2014. gada 25. novembra likuma 6. pantam tas nevar tikt apstridēts.
- 28 Ar pieteikumu, kas 2017. gada 17. jūlijā iesniegts *tribunal administratif* (Luksemburga), sabiedrība B apstrīdēja šo lēmumu, lūdzot, galvenokārt, to grozīt un, pakārtoti, atcelt.
- 29 Ar 2018. gada 26. jūnija spriedumu *tribunal administratif* atzina, ka šis pieteikums ietilpst šīs tiesas kompetencē daļā, kas attiecas uz 2017. gada 16. jūnija lēmuma atcelšanu, un daļēji atcēla šo lēmumu. Attiecībā uz savu kompetenci tā uzskatīja, ka 2014. gada 25. novembra likuma 6. panta 1. punkts neatbilst Hartas 47. pantam, ciktāl tas izslēdz tāda lēmuma tiesas apstrīdēšanas iespēju, ar kuru ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu nodokļu administrācijai, tādējādi šī norma nav piemērojama. Būtībā šī tiesa uzskatīja, ka atsevišķa Tiešo nodokļu administrācijas direktora pieprasītā informācija nav prognozējami svarīga Spānijas nodokļu administrācijas veiktās izmeklēšanas mērķiem, līdz ar to 2017. gada 16. jūnija lēmums ir atceļams daļā, ar kuru sabiedrībai B ir dots rīkojums paziņot šo informāciju.
- 30 Ar apelācijas sūdzību, kas 2018. gada 24. jūlijā iesniegta *Cour administrative* [Administratīvās apelācijas tiesas] (Luksemburga) kancelejā, Luksemburgas valsts pārsūdzēja šo spriedumu.

- 31 Šīs apelācijas ietvaros tā norāda, ka ar 2014. gada 25. novembra likuma 6. panta 1. punktu nav pārkāpts Hartas 47. pants, jo tas pieļauj, ka persona, kura ir lēmuma, ar ko dots rīkojums par informācijas paziņošanu nodokļu administrācijai, adresāts un kuras rīcībā ir pieprasītā informācija, var – gadījumā, kad tā nepiekrīt šim lēmumam un tai šī iemesla dēļ ir uzlikts sods, – pakārtoti apstrīdēt minēto lēmumu ar pieteikumu par tā grozīšanu, kuru tā var iesniegt attiecībā uz šo sodu saskaņā ar šī likuma 6. panta 2. punktu. Līdz ar to *tribunal administratif* esot kļūdušies, nepiemērojot minētā likuma 6. panta 1. punktu un atzīstot savu kompetenci izskatīt tai iesniegto pieteikumu par atcelšanu. Turklāt šī tiesa esot kļūdaini uzskatījusi, ka noteikta 2017. gada 16. jūnija lēmumā minētā informācija nav prognozējami svarīga Direktīvas 2011/16 izpratnē.
- 32 Savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu *Cour administrative*, pirmkārt, jautā, vai Hartas 7., 8., 47. un 52. pants nosaka pienākumu atzīt personai – kas ir lēmuma, ar kuru tai dots rīkojums par tās rīcībā esošās informācijas paziņošanu nodokļu administrācijai, adresāte, – tiesības tieši apstrīdēt šo lēmumu papildus šādas personas iespējai pakārtoti apstrīdēt minēto lēmumu gadījumā, ja tā to neievēro un ja tai šī iemesla dēļ vēlāk ir uzlikts sods saskaņā ar 2014. gada 25. novembra likumu, kā tas ir interpretēts 2017. gada 16. maija sprieduma *Berlioz Investment Fund* (C-682/15, EU:C:2017:373) gaismā.
- 33 Otrkārt, apstiprinošas atbildes gadījumā uz šo pirmo jautājumu iesniedzējtiesa vēlas zināt, kāds ir pārbaudes apjoms, kuru šādas tiesas apstrīdēšanas ietvaros tiesai var lūgt veikt attiecībā uz attiecīgās informācijas prognozējamo svarīgumu Direktīvas 2011/16 1. un 5. panta gaismā.
- 34 Šādos apstākļos *Cour administrative* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Hartas] 7. un 8. pants un 52. panta 1. punkts, attiecīgā gadījumā tos aplūkojot kopā ar [tās] 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādus dalībvalsts normatīvos aktus, atbilstoši kuriem informācijas apmaiņas pēc pieprasījuma procedūrā, kas tostarp ir paredzēta, lai ieviestu [Direktīvu 2011/16], ir izslēgta jebkāda veida apstrīdēšanas iespēja tostarp tiesā, ko var izmantot trešā persona, kuras rīcībā ir informācija, attiecībā uz lēmumu, ar kuru šīs dalībvalsts kompetentā iestāde tai uzdod sniegt informāciju, lai izpildītu informācijas apmaiņas pieprasījumu, ko ir iesniegusi cita dalībvalsts?
- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai Direktīvas 2011/16 1. panta 1. punkts un 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka – vajadzības gadījumā ņemot vērā [Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO)] nodokļu paraugkonvencijas 26. panta interpretācijas attīstību – informācijas apmaiņas pieprasījums [kopā] ar pieprasījuma saņēmēja dalībvalsts kompetentās iestādes lēmumu par rīkojuma izdošanu atbilst kritērijam par to, ka nepastāv acīmredzama prognozējamā svarīguma neesamība, ja pieprasījuma izdevēja dalībvalsts norāda attiecīgā nodokļu maksātāja identitāti, laikposmu, uz ko attiecas izmeklēšana pieprasījuma izdevēja dalībvalstī, un pieprasītās informācijas turētāja identitāti, vienlaikus papildus pieprasot informāciju par precīzi nenorādītiem līgumiem un ar tiem saistītajiem rēķiniem un maksājumiem, kas nav precizēti, bet ir ierobežoti ar tādiem kritērijiem kā, pirmkārt, fakts, ka tos esot noslēdzis identificēts informācijas turētājs, otrkārt, to piemērojamība taksācijas gados, uz kuriem attiecas izmeklēšana, ko veic pieprasījuma izdevēja dalībvalsts iestādes, un, treškārt, to saikne ar identificēto nodokļu maksātāju?”

Lieta C-246/19

- 35 2017. gada 16. martā Spānijas nodokļu administrācija nosūtīja Luksemburgas nodokļu administrācijai otro pieprasījumu par informācijas apmaiņu attiecībā uz F. C.

- 36 2017. gada 29. maijā Tiešo nodokļu administrācijas direktors apmierināja šo lūgumu, adresējot bankai A lēmumu, ar kuru tai tika dots rīkojums sniegt informāciju, kas attiecas uz laikposmu no 2011. gada 1. janvāra līdz 2014. gada 31. decembrim un ietver šādus dokumentus un ziņas:
- konkrēta bankas konta pašreizējā(-o) īpašnieka(-u) uzvārds(-i);
 - personas(-u), kura(-as) ir pilnvarota(-as) veikt darbības ar šo kontu, uzvārds(-i);
 - personas(-u), kura(-as) atvērusi(-ušas) minēto kontu, uzvārds(-i);
 - šī paša konta izraksti par attiecīgo laikposmu;
 - attiecīgā konta patiesais(-ie) labuma guvējs(-i);
 - informācija par to, vai pēc 2014. gada 31. decembra bankā A ir ticis atvērts kāds cits konts un vai tajā ieskaitīto līdzekļu avots ir agrāk šajā bankā atvērts konts;
 - izraksti no visiem finanšu aktīviem, kas F. C. pieder sabiedrībā B, sabiedrībā D vai jebkurā citā F. C. kontrolētajā sabiedrībā attiecīgajā laikposmā, un
 - izraksti no visiem finanšu aktīviem, kuros F. C. šajā laikposmā ir norādīta kā patiesā labuma guvēja.
- 37 Šajā lēmumā turklāt bija precizēts, ka atbilstoši 2014. gada 25. novembra likuma 6. panta 1. punktam tas nav apstrīdams.
- 38 Ar pieteikumu, kas *tribunal administratif* kancelejā iesniegts 2017. gada 17. jūlijā, sabiedrības B, C un D, kā arī F. C. lūdza, galvenokārt, minētā lēmuma grozīšanu un, pakārtoti, tā atcelšanu.
- 39 Ar 2018. gada 26. jūnija lēmumu *tribunal administratif* atzina, ka šī pieteikuma izskatīšana ietilpst tā kompetencē daļā, kas attiecas uz 2017. gada 29. maija lēmuma atcelšanu, un daļēji atcēla šo lēmumu, pamatojoties uz motīviem, kuri ir analogi šī sprieduma 29. punktā apkopotajiem motīviem.
- 40 Ar apelācijas sūdzību, kas 2018. gada 24. jūlijā iesniegta *Cour administrative* kancelejā, Luksemburgas valsts pārsūdzēja šo spriedumu.
- 41 Savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu *Cour administrative* formulē jautājumus, kas ir analogi šī sprieduma 32. un 33. punktā apkopotajiem jautājumiem, vienlaikus uzsverot to, ka lietas C-246/19 pamatā ir pieteikums, kuru iesniegusi nevis persona, kas ir tāda lēmuma adresāte, ar kuru tai dots rīkojums par tās rīcībā esošās informācijas paziņošanu dalībvalsts nodokļu administrācijai, kā tas ir lietā C-245/19, bet gan personas, kuras raksturo citas iezīmes, proti, pirmkārt, tā ir persona, kas ir nodokļu maksātājs, attiecībā uz kuru citas dalībvalsts nodokļu administrācija uzsākusi izmeklēšanu, un, otrkārt, tās ir trešās personas, kurām ar šo nodokļu maksātāju ir juridiskas attiecības, ar bankām saistītas attiecības, finanšu vai, plašākā nozīmē, ekonomiskas attiecības.
- 42 Šādos apstākļos *Cour administrative* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
- “1) Vai [Hartas] 7. un 8. pants un 52. panta 1. punkts, attiecīgā gadījumā tos aplūkojot kopā ar [tās] 47. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādus dalībvalsts normatīvos aktus, atbilstoši kuriem informācijas apmaiņas pēc pieprasījuma procedūrā, kas tostarp ir paredzēta, lai ieviestu [Direktīvu 2011/16], ir izslēgta jebkāda veida apstrīdēšanas iespēja tostarp tiesā, ko var izmantot nodokļu maksātājs, uz kuru attiecas [citā dalībvalstī] veikta izmeklēšana, un attiecīga trešā persona,

attiecībā uz lēmumu, ar kuru [pirmās] dalībvalsts kompetentā iestāde personai, kuras rīcībā ir informācija, nosaka pienākumu sniegt tai informāciju, lai izpildītu informācijas apmaiņas pieprasījumu, ko ir iesniegusi [ši] cita dalībvalsts?

- 2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai Direktīvas 2011/16 1. panta 1. punkts un 5. pants ir interpretējami tādējādi – vajadzības gadījumā ņemot vērā ESAO nodokļu paraugkonvencijas 26. panta interpretācijas attīstību –, ka informācijas apmaiņas pieprasījums [kopā] ar pieprasījuma saņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes lēmumu par rīkojuma izdošanu atbilst kritērijam par to, ka nepastāv acīmredzama prognozējamā svarīguma neesamība, ja pieprasījuma izdevēja dalībvalsts norāda attiecīgā nodokļu maksātāja identitāti, laikposmu, uz ko attiecas izmeklēšana pieprasījuma izdevējā dalībvalstī, un personas, kuras rīcībā ir pieprasītā informācija, identitāti, vienlaikus papildus pieprasot informāciju par precīzi nenorādītiem bankas kontiem un finanšu aktīviem, kas nav precizēti, bet ir ierobežoti ar tādiem kritērijiem kā, pirmkārt, fakts, ka to turētājs esot identificēta persona, kuras rīcībā ir informācija, otrkārt, taksācijas gadi, uz kuriem attiecas izmeklēšana, ko veic pieprasījuma izdevējas dalībvalsts iestādes, un, treškārt, to saikne ar identificēto nodokļu maksātāju?”
- 43 Ar Tiesas priekšsēdētāja 2019. gada 3. maija lēmumu lietas C-245/19 un C-246/19 tika apvienotas rakstveida un mutvārdu procesā, kā arī sprieduma taisīšanai.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmajiem jautājumiem lietās C-245/19 un C-246/19

Ievada apsvērumi

- 44 Ar pirmajiem jautājumiem lietās C-245/19 un C-246/19 iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Hartas 47. pants, aplūkojot to kopā ar tās 7. un 8. pantu, kā arī 52. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to netiek pieļauts, ka tādas dalībvalsts normatīvajos aktos, kura īsteno ar Direktīvu 2011/16 izveidoto procedūru informācijas apmaiņai pēc pieprasījuma, ir izslēgta iespēja apstrīdēt lēmumu, ar ko šīs dalībvalsts kompetentā iestāde uzdod personai, kuras rīcībā ir informācija, sniegt tai šo informāciju, lai izpildītu citas dalībvalsts kompetentās iestādes sagatavoto informācijas apmaiņas pieprasījumu, pirmkārt, šādai personai, otrkārt, nodokļu maksātājam, uz kuru attiecas minētā pieprasījuma pamatā esošā šajā citā dalībvalstī uzsāktā izmeklēšana, un, treškārt, trešajām personām, kuras skar attiecīgā informācija.
- 45 Kā izriet no Hartas 51. panta 1. punkta, tās normas attiecas uz dalībvalstīm tikai tad, kad tās īsteno Savienības tiesības.
- 46 Šāda Savienības tiesību īstenošana, kas padara Hartu piemērojamu, notiek tad, kad dalībvalsts pieņem normatīvos aktus, ar kuriem tiek precizēti ar Direktīvu 2011/16 izveidotās procedūras informācijas apmaiņai pēc pieprasījuma noteikumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, 34.–37. punkts), it īpaši paredzot kompetentajai iestādei iespēju pieņemt lēmumu, ar ko personai, kuras rīcībā ir informācija, uzdod sniegt tai šo informāciju.
- 47 Hartas 47. panta pirmajā daļā ir noteikts, lai ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās, ir tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, ievērojot nosacījumus, kuri paredzēti šajā pantā. Šīm tiesībām atbilst LES 19. panta 1. punkta otrajā daļā dalībvalstīm paredzētais pienākums nodrošināt tiesību aizsardzības līdzekļus, kas ir pietiekami efektīvi tiesiskās aizsardzības nodrošināšanai jomās, uz kurām attiecas Savienības tiesības.

- 48 Hartas 7. un 8. pantā attiecīgi ir nostiprinātas tiesības, pirmkārt, uz privātās dzīves neaizskaramību un, otrkārt, uz personas datu aizsardzību.
- 49 Neviena no šīm trim pamattiesībām neveido absolūtu prerogatīvu, jo faktiski katra no tām ir jāņem vērā saistībā ar tās uzdevumu sabiedrībā (attiecībā uz tiesību efektīvu aizsardzību skat. spriedumu, 2010. gada 18. marts, *Alassini* u.c., no C-317/08 līdz C-320/08, EU:C:2010:146, 63. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra, un – attiecībā uz tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību – spriedumu, 2020. gada 16. jūlijs, *Facebook Ireland* un *Schrems*, C-311/18, EU:C:2020:559, 172. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 50 Tādējādi, kad attiecīgajā gadījumā ir klātesošas vairākas Hartā garantētās tiesības un ir iespējama to savstarpēja kolīzija, nepieciešamā šo tiesību salāgošana, lai nodrošinātu taisnīgu līdzsvaru starp aizsardzību, ko piešķir katra no tām, var nozīmēt to ierobežošanu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2008. gada 29. janvāris, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, 63.–65. punkts, un 2014. gada 27. marts, *UPC Telekabel Wien*, C-314/12, EU:C:2014:192, 46. punkts).
- 51 Turklāt Hartas 52. panta 1. punktā ir paredzēts, ka tajā nostiprināto tiesību un brīvību izmantošanai var tikt noteikti ierobežojumi, ja vien, pirmkārt, šie ierobežojumi ir noteikti ar likumu, otrkārt, ar tiem ir respektēta attiecīgo tiesību un brīvību būtība un, treškārt, ievērojot samērīguma principu, tie ir nepieciešami un patiešām atbilst vispārējas nozīmes mērķiem, ko atzinusi Savienība, vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības.
- 52 Taču izskatāmajā lietā nevar būt trīs klātesošo pamattiesību savstarpēja kolīzija, bet tās var tikt piemērotas papildinoši. Proti, ar Hartas 47. pantu garantētās aizsardzības, ko tā tiecas piešķirt tiesību īpašniekam, efektivitāte var izpausties un tikt novērtēta tikai saistībā ar materiālajām tiesībām, kādas paredzētas, piemēram, Hartas 7. un 8. pantā.
- 53 Konkrētāk, no pirmajiem jautājumiem lietās C-245/19 un C-246/19, aplūkojot tos pamatā esošās argumentācijas gaismā, izriet, ka iesniedzējtiesa jautā, vai Hartas 47. pants ir interpretējams tādējādi, ka valsts normatīvie akti var liegt personai, kuras rīcībā ir informācija, nodokļu maksātājam, uz kuru attiecas izmeklēšana nodokļu jomā, un trešajām personām, kuras skar šī informācija, iespēju tieši apstrīdēt lēmumu, ar ko dots rīkojums paziņot minēto informāciju nodokļu administrācijai, proti, lēmumu, kuru šī tiesa uzskata par tādu, kas var apdraudēt tās tiesības, kuras šīm personām garantē Hartas 7. un 8. pants.

Par Hartas 47. pantā garantētajām tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību

- 54 Kā izriet no Tiesas pastāvīgās judikatūras, Hartas 47. pants ir pietiekams pamats, lai atsauktos uz tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību, un tā saturs nav jāprecizē ar citām Savienības tiesību normām vai dalībvalstu iekšējo tiesību normām (spriedumi, 2018. gada 17. aprīlis, *Egenberger*, C-414/16, EU:C:2018:257, 78. punkts, un 2019. gada 29. jūlijs, *Torubarov*, C-556/17, EU:C:2019:626, 56. punkts).
- 55 Tomēr šo tiesību atzīšana izskatāmajās lietās paredz, kā tas izriet no Hartas 47. panta pirmās daļas, ka persona, kas uz tām atsaucas, balstās uz Savienības tiesībās garantētajām tiesībām vai brīvībām.

– Par personas, kuras rīcībā ir informācija un kurai kompetentā iestāde nolemj uzdot tās paziņošanu, tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību

- 56 Kā izriet no šī sprieduma 26. punktā apkopotā iesniedzējtiesas izklāsta un šī sprieduma 17.–19. punktā formulētajām valsts tiesību normām, attiecīgās informācijas turētāja izskatāmajā lietā ir juridiska persona, kam kompetentā valsts iestāde ir adresējusi lēmumu, ar kuru dots rīkojums paziņot šo informāciju un kura neizpildes gadījumā var tikt uzlikts sods.

- 57 Attiecībā, pirmkārt, uz jautājumu par to, vai minētajai personai šāda lēmuma gadījumā ir atzīstamas ar Hartas 47. pantu garantētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, vispirms ir jānorāda, ka no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka fizisku un juridisku personu aizsardzība pret publiskas varas subjektu patvaļīgu vai nesamērīgu iejaukšanos viņu privātās darbības jomā veido vispārēju Savienības tiesību principu (spriedums, 1989. gada 21. septembris, *Hoechst/Komisija*, 46/87 un 227/88, EU:C:1989:337, 19. punkts, kā arī spriedums, 2018. gada 13. septembris, *UBS Europe u.c.*, C-358/16, EU:C:2018:715, 56. punkts).
- 58 Tātad juridiska persona var atsaukties uz šo aizsardzību kā uz Savienības tiesībās garantētām tiesībām Hartas 47. panta pirmās daļas izpratnē, lai tiesā apstridētu tai nelabvēlīgu aktu, piemēram, rīkojumu par informācijas paziņošanu vai šī rīkojuma neizpildes dēļ tai uzlikto sodu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, 51. un 52. punkts).
- 59 No tā izriet, ka juridiskai personai, kam kompetentā valsts iestāde adresējusi tādu lēmumu kā pamatlietā aplūkotais, ar kuru ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu, šāda lēmuma gadījumā ir atzīstamas ar Hartas 47. pantu garantētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību.
- 60 Otrkārt, attiecībā uz jautājumu par to, vai šo tiesību izmantošana var tikt ierobežota ar valsts normatīvajiem aktiem, no Tiesas judikatūras izriet, ka Hartas 47. pantā nostiprināto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā izmantošanai ierobežojumu var noteikt Savienības likumdevējs vai – Savienības tiesiskā regulējuma attiecīgajā jomā neesamības gadījumā – dalībvalstis, ja ir ievēroti Hartas 52. panta 1. punktā paredzētie nosacījumi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 15. septembris, *Star Storage u.c.*, C-439/14 un C-488/14, EU:C:2016:688, 46. un 49. punkts).
- 61 Izskatāmajā lietā no Direktīvas 2011/16, kuras īstenošanu nodrošina pamatlietā aplūkojamie normatīvie akti, noteikumiem nekādi neizriet, ka Savienības likumdevējs ir iecerējis ierobežot tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību izmantošanu tāda lēmuma gadījumā kā pamatlietā aplūkotais, ar kuru ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu.
- 62 Turklāt Direktīvas 2011/16 25. panta 1. punktā ir atsauce uz Savienības tiesisko regulējumu personas datu apstrādes jomā, nosakot, ka visa informācijas apmaiņa saskaņā ar šo direktīvu notiek, ievērojot noteikumus Direktīvā 95/46, kas – kā atgādināts šī sprieduma 11. punktā – no 2018. gada 25. maija jeb pēc pamatlietā aplūkojamo lēmumu pieņemšanas tika atcelta un aizstāta ar Regulu 2016/679, kuras mērķis ir īpaši ir nodrošināt un precizēt ar Hartas 8. pantu garantētās tiesības uz personas datu aizsardzību.
- 63 Direktīvas 95/46 22. pantā, kura saturs būtībā ir pārņemts Regulas 2016/679 79. pantā, ir uzsvērts, ka katrai personai jābūt tiesībām uz tiesiskās aizsardzības līdzekli par jebkuru tādu tiesību pārkāpumu, kuras šai personai garantē šādu datu apstrādei piemērojamās tiesību normas.
- 64 No tā izriet, ka pats Savienības likumdevējs nav ierobežojis Hartas 47. pantā nostiprināto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību izmantošanu un ka dalībvalstis ir tiesīgas ierobežot šo izmantošanu ar nosacījumu, ka tiek ievērotas Hartas 52. panta 1. punktā paredzētās prasības.
- 65 Kā atgādināts šī sprieduma 51. punktā, šī norma tostarp paredz, ka visos ar šo Hartu garantēto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumos ir jārespektē šo tiesību un brīvību būtība.
- 66 Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, ka viena no Hartas 47. panta nostiprināto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību būtības sastāvdaļām ir prasība, ka šo tiesību īpašniekam ir jābūt piekļuves iespējai tiesai, kuras kompetencē ir nodrošināt tiesību, ko tam garantē Savienības tiesības, ievērošanu un šim mērķim izvērtēt visus tiesību un faktiskos apstākļus, kuriem ir nozīme tajā izskatāmā strīda risinājumam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2012. gada 6. novembris, *Otis u.c.*, C-199/11, EU:C:2012:684, 49. punkts, kā arī 2019. gada 12. decembris, *Aktiva Finants*, C-433/18,

EU:C:2019:1074, 36. punkts). Turklāt, lai piekļūtu šādai tiesai, šai personai nevar uzlikt pienākumu pārkāpt tiesību normu vai juridisku pienākumu un tikt pakļautai par šo pārkāpumu noteiktajam sodam (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2004. gada 1. aprīlis, Komisija/*Jégo-Quéré*, C-263/02 P, EU:C:2004:210, 35. punkts; 2007. gada 13. marts, *Unibet*, C-432/05, EU:C:2007:163, 64. punkts, kā arī 2013. gada 3. oktobris, *Inuit Tapiriit Kanatami* u.c./Parlaments un Padome, C-583/11 P, EU:C:2013:625, 104. punkts).

- 67 Taču izskatāmajā lietā no šī sprieduma 32. punktā apkopotā iesniedzējtiesas izklāsta izriet, ka saskaņā ar attiecīgajām tiesību normām pamatlietā vienīgi tad, ja, pirmkārt, persona, kam adresēts tāds lēmums kā pamatlietā aplūkotais, ar kuru ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu, neievēro šo lēmumu un, otrkārt, tai šī iemesla dēļ vēlāk tiek uzlikts sods, tai ir iespēja pakārtoti apstrīdēt minēto lēmumu, izmantojot tai pieejamos tiesību aizsardzības līdzekļus attiecībā uz šo sodu.
- 68 No tā izriet, ka tāda patvaļīga vai nesamērīga lēmuma gadījumā, ar kuru ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu, šāda persona nevar piekļūt tiesai, ja vien tā nepārkāpj šo lēmumu, atsakoties izpildīt tajā ietverto rīkojumu, un tādējādi pakļauj sevi par tā neievērošanu noteiktajam sodam. Attiecīgi šo personu nevar aplūkot kā tādu, kurai ir pieejama efektīva tiesību aizsardzība tiesā.
- 69 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka ar tādiem valsts normatīvajiem aktiem kā pamatlietā aplūkotie, saskaņā ar ko personai, kuras rīcībā ir informācija un kurai kompetentā valsts iestāde ir adresējusi lēmumu, ar ko ir uzdots šīs informācijas paziņošana, ir izslēgta iespēja tieši apstrīdēt šo lēmumu, nav ievērota Hartas 47. panta garantēto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību būtība, un līdz ar to tās 52. panta 1. punkts nepieļauj šādu tiesisko regulējumu.

– *Par nodokļu maksātāja, uz kuru attiecas izmeklēšana, kas ir pamatā lēmumam, ar kuru ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu, tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību*

- 70 Kā izriet no šī sprieduma 24. punktā apkopotā iesniedzējtiesas izklāsta, attiecīgais nodokļu maksātājs pamatlietā ir fiziska persona, kam dzīvesvieta ir citā dalībvalstī, nevis tajā, kuras iestāde pieņēmusi lēmumus, ar kuriem ir dots rīkojums par pamatlietā aplūkotās informācijas paziņošanu, un uz ko šajā citā dalībvalstī attiecas izmeklēšana, kuras mērķis ir noskaidrot šīs personas stāvokli no minētās dalībvalsts tiesiskā regulējuma nodokļu jomā skatpunkta.
- 71 Turklāt no šī sprieduma 26. un 36. punktā izklāstīto lēmumu, ar kuriem ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu pamatlietā, formulējuma ir redzams, ka informācija, ko ar šiem lēmumiem ir uzdots paziņot tos pieņemušajai iestādei, attiecas uz bankas kontiem un finanšu aktīviem, kuru īpašniece vai labuma guvēja esot šī persona, kā arī dažādiem juridiskiem, banku, finanšu vai, plašākā nozīmē, ekonomiskiem darījumiem, ko var būt veikusi minētā persona vai trešās personas, kuras rīkojas tās vārdā vai interesēs.
- 72 Pirmām kārtām, attiecībā uz jautājumu par to, vai šādu lēmumu gadījumā šādai personai ir jāatzīst Hartas 47. pantā nostiprinātās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, ir jānorāda, ka šai personai acīmredzami ir, pirmkārt, ar Hartas 7. pantu garantētās tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un, otrkārt, ar tās 8. panta 1. punktu garantētās tiesības uz personas datu aizsardzību, kas fizisko personu gadījumā ir cieši saistītas ar šo personu privātās dzīves neaizskaramību (spriedumi, 2010. gada 9. novembris, *Volker und Markus Schecke* un *Eifert*, C-92/09 un C-93/09, EU:C:2010:662, 47. punkts, kā arī 2020. gada 18. jūnijs, Komisija/Ungārija (Biedrošanās pārskatāmība), C-78/18, EU:C:2020:476, 123. un 126. punkts).
- 73 Turklāt no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka informācijas paziņošana par identificētu vai identificējamu fizisku personu trešajai personai, tostarp valsts iestādei, kā arī pasākums, ar kuru tiek noteikta vai atļauta šī paziņošana, neskarot tās iespējamo pamatojumu, ir iejaukšanās šīs personas tiesībās uz savas privātās dzīves neaizskaramību, kā arī tās tiesībās uz savu personas datu aizsardzību,

neatkarīgi no tā, vai šai informācijai ir vai nav sensitīvs raksturs un neatkarīgi no tās vēlākās izmantošanas, izņemot, ja minētā paziņošana notiek, ievērojot Savienības tiesību normas un, attiecīgā gadījumā, iekšējās tiesību normas, kuras paredzētas šim mērķim (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2020. gada 18. jūnijs, Komisija/Ungārija (Biedrošanās pārskatāmība), C-78/18, EU:C:2020:476, 124. un 126. punkts, kā arī 2020. gada 16. jūlijs, *Facebook Ireland* un *Schrems*, C-311/18, EU:C:2020:559, 171. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 74 Tādējādi ar tādas informācijas paziņošanu valsts kompetentajai iestādei, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu, kāda ir šī sprieduma 71. punktā minētā informācija, un pasākumu, ar kuru – līdzīgi kā ar šajā pašā punktā minētajiem lēmumiem – tiek uzdots šī paziņošana, var tikt pārķāptas attiecīgās personas tiesības uz privātās neaizskaramību, kā arī tās tiesības uz savu personas datu aizsardzību.
- 75 Līdz ar to tādām nodokļu maksātājam kā šī sprieduma 70. punktā minētais ir jāatzīst ar Hartas 47. pantu garantētās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību gadījumā, kad ir pieņemts tāds lēmums kā pamatlietā aplūkots, ar kuru ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu.
- 76 Otrām kārtām, attiecībā uz jautājumu par to, vai šo tiesību izmantošana var tikt ierobežota saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punktu, izslēdzot iespēju, ka šāda persona var tieši apstrīdēt šo lēmumu, ir jāatgādina, ka šādam ierobežojumam vispirms ir jābūt noteiktam ar likumu, kas – kā izriet no Tiesas pastāvīgās judikatūras – tostarp nozīmē to, ka tā juridiskajā pamatā skaidri un precīzi jānosaka šī ierobežojuma tvērums (spriedumi, 2015. gada 17. decembris, *WebMindLicenses*, C-419/14, EU:C:2015:832, 81. punkts, un 2020. gada 8. septembris, *Recorded Artists Actors Performers*, C-265/19, EU:C:2020:677, 86. punkts).
- 77 Šajā gadījumā no pamatlietā aplūkotajiem normatīvajiem aktiem izriet, ka šī prasība ir ievērota.
- 78 Otrkārt, tā kā ir jāievēro tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību būtība, šī prasība ir jāvērtē, tostarp ņemot vērā šī sprieduma 66. punktā izklāstītos elementus.
- 79 Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, ka minētā prasība pati par sevi nenozīmē, ka šo tiesību īpašniekam ir pieejams tiešs tiesību aizsardzības līdzeklis, kas galvenokārt domāts, lai apstrīdētu attiecīgo pasākumu, ja vien pastāv viens vai vairāki tiesību aizsardzības līdzekļi, kuri dažādās kompetentajās valsts tiesās tam ļauj kaut vai pakārtoti panākt tiesas kontroli pār šo pasākumu, nodrošinot tam Savienības tiesībās garantēto tiesību un brīvību ievērošanu, un šim mērķim nepakļaujot sevi riskam saņemt sodu attiecīgā pasākuma neievērošanas dēļ (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2007. gada 13. marts, *Unibet*, C-432/05, EU:C:2007:163, 47., 49., 53.–55., 61. un 64. punkts, kā arī 2019. gada 21. novembris, *Deutsche Lufthansa*, C-379/18, EU:C:2019:1000, 61. punkts).
- 80 Izskatāmajā lietā šajā ziņā ir jānorāda, ka tā nodokļu maksātāja situācija, uz kuru attiecas izmeklēšana, atšķiras no tās personas situācijas, kuras rīcībā ir informācija par viņu. Kā izklāstīts šī sprieduma 68. punktā, šai pēdējai minētajai personai, nepastāvot iespējai tieši apstrīdēt tai adresētu lēmumu, ar kuru tai noteikts juridisks pienākums paziņot attiecīgo informāciju, tiktu liegta jebkāda efektīva tiesību aizsardzība tiesā. Turpretim attiecīgais nodokļu maksātājs nav šāda lēmuma adresāts, un šis lēmums tam neuzliek nekādu juridisku pienākumu, tātad tas nav pakļauts riskam, ka tas tiks sodīts par tā neievērošanu. Līdz ar to šāds nodokļu maksātājs nav spiests veikt nelikumību, lai varētu īstenot savas tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, tādējādi attiecībā uz viņu nav piemērojama šī sprieduma 66. punkta otrajā teikumā minētā judikatūra.
- 81 Turklāt tāds lēmums kā pamatlietā aplūkots, ar kuru ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu, tiek pieņemts izmeklēšanas, kas attiecas uz attiecīgo nodokļu maksātāju, sākotnējā posmā, kuras laikā tiek iegūta informācija par šī nodokļu maksātāja nodokļu situāciju un kurā nav piemērojams sacīkstes princips. Patiesībā vienīgi minētās izmeklēšanas beigu posmā, kas sākas ar priekšlikuma par

koriģējumu veikšanu vai nodokļu uzrēķina nosūtīšanu attiecīgajam nodokļu maksātājam, pirmkārt, ir piemērojams sacīkstes princips, kas nozīmē, ka šim nodokļu maksātājam tiek ļauts īstenot savas tiesības tikt uzklausītam (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 22. oktobris, *Sabou*, C-276/12, EU:C:2013:678, 40. un 44. punkts), un, otrkārt, tās rezultātā var tikt pieņemts minētajam nodokļu maksātājam adresēts lēmums par koriģējumu veikšanu vai nodokļu uzrēķinu.

- 82 Tātad šis pēdējais minētais lēmums ir akts, attiecībā uz kuru attiecīgajam nodokļu maksātājam ir jābūt tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību, kas paredz, ka tiesas, kurai jāizskata strīds, kompetencē ietilpst visu to tiesisko un faktisko apstākļu izvērtēšana, kam ir nozīme, lai atrisinātu šo strīdu, kā tas norādīts šī sprieduma 66. punktā, un it īpaši pārbaude par to, vai šī akta pamatā esošie pierādījumi nav iegūti vai izmantoti, pārkāpjot attiecīgajai personai ar Savienības tiesībām garantētās tiesības un brīvības (pēc analogijas skat. spriedumu, 2015. gada 17. decembris, *WebMindLicenses*, C-419/14, EU:C:2015:832, 87.–89. punkts).
- 83 Attiecīgi, kad tāda lēmuma rezultātā kā pamatlietā aplūkotais, ar kuru ir dots rikožums par informācijas paziņošanu, šo informāciju pieprasījusi valsts iestāde pieņem lēmumu par koriģējumu veikšanu vai nodokļu uzrēķinu, kas balstīts uz tādiem pierādījumiem kā minētā informācija, nodokļu maksātājam, uz kuru attiecas izmeklēšana, ir iespēja pakārtoti apstrīdēt pirmo no šiem lēmumiem, kā arī šajā izmeklēšanā savāktu pierādījumu iegūšanas un izmantošanas nosacījumus, tiesā apstrīdot otro no minētajiem lēmumiem.
- 84 Līdz ar to ir jāuzskata, ka tādi valsts normatīvie akti kā pamatlietā aplūkotie neapdraud attiecīgajam nodokļu maksātājam garantēto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību būtību. Turklāt ar tiem netiek ierobežota šī nodokļu maksātāja piekļuve tiesību aizsardzības līdzekļiem, kas paredzēti saskaņā ar Regulas 2016/679 79. panta 1. punktu, kurā, to grozot, ir pārņemts Direktīvas 95/46 22. pants, ja minētais nodokļu maksātājs uzskata, ka ar šo regulu viņam piešķirtās tiesības ir pārkāptas viņa personas datu apstrādes dēļ.
- 85 Treškārt, kā izklāstīts šī sprieduma 51. punktā, šādiem valsts normatīvajiem aktiem, ievērojot samērīguma principu, ir jābūt nepieciešamiem un patiešām jāatbilst Savienības atzītam vispārējo interešu mērķim. Tātad secīgi ir jāpārbauda, vai tie atbilst Savienības atzītam vispārējas nozīmes mērķim un, ja tas tā ir, vai ar tiem ir ievērots samērīguma princips (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2017. gada 5. jūlijs, *Fries*, C-190/16, EU:C:2017:513, 39. punkts, kā arī 2018. gada 12. jūlijs, *Spika* u.c., C-540/16, EU:C:2018:565, 40. punkts).
- 86 Šajā ziņā iesniedzējtiesa uzsver, ka ar pamatlietā aplūkoto tiesību aktu tiek īstenota Direktīva 2011/16, kuras 27. apsvērumā ir paredzēts, ka fizisko personu aizsardzībai attiecībā uz viņu personas datu apstrādi, kāda ir nodrošināta ar Direktīvu 95/46, tiek noteikti nepieciešami un samērīgi ierobežojumi, un kuras 1. un 2. apsvērumā ir noteikts, ka tās mērķis ir sekmēt cīņu pret starptautisko krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, pastiprinot šajā jomā kompetento valsts iestāžu sadarbību.
- 87 Tātad šis mērķis ir Savienības atzīts vispārējas nozīmes mērķis Hartas 52. panta 1. punkta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 22. oktobris, *Sabou*, C-276/12, EU:C:2013:678, 32. punkts; 2015. gada 17. decembris, *WebMindLicenses*, C-419/14, EU:C:2015:832, 76. punkts, kā arī 2019. gada 26. februāris, X (Trešās valstīs reģistrētas starpnieksabiedrības), C-135/17, EU:C:2019:136, 74. un 75. punkts), kas var atļaut ierobežojuma noteikšanu to tiesību īstenošanai, kuras ir garantētas ar tās 7., 8. un 47. pantu, aplūkojot tos atsevišķi vai kopā.
- 88 No tā izriet, ka pamatlietā aplūkoto valsts normatīvo aktu mērķis ir Savienības atzīts vispārējas nozīmes mērķis.

- 89 Šis mērķis apkarot starptautisko krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas ir it īpaši atspoguļots Direktīvas 2011/16 5.–7. pantā, ieviešot procedūru informācijas apmaiņai pēc pieprasījuma, kura kompetentajām valsts iestādēm ļauj efektīvi un ātri sadarboties savā starpā, lai iegūtu informāciju izmeklēšanā, kas attiecas uz vienu vai otru konkrēto nodokļu maksātāju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, 46., 47. un 77. punkts).
- 90 Ar šīs sadarbības efektivitāti un ātrumu saistītās intereses, konkretizējot Direktīvas 2011/16 pamatā esošo mērķi apkarot starptautisko krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, it īpaši liek ievērot visus šīs direktīvas 7. pantā paredzētos termiņus.
- 91 Ņemot vērā šo situāciju, ir jāuzskata, ka ar valsts normatīvajiem aktiem, kas izslēdz iespēju tieši apstrīdēt tādu lēmumu kā pamatlietā aplūkotais, ar kuru ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu, tādām nodokļu maksātājam, uz ko attiecas informācijas apmaiņas pieprasījuma pamatā esošā izmeklēšana, kuras rezultātā kompetentā valsts iestāde ir pieņēmusi šo lēmumu, var tikt sasniegts ar Direktīvu 2011/16 īstenojamais mērķis apkarot starptautisko krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, un tas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai.
- 92 Turklāt tas nešķiet nesamērīgs, jo, pirmkārt, ar šādu lēmumu attiecīgajam nodokļu maksātājam netiek noteikts nekāds juridisks pienākums, nedz arī radīts jebkāds soda uzlikšanas risks un, otrkārt, šim nodokļu maksātājam ir iespēja pakārtoti apstrīdēt šo lēmumu, apstrīdot vēlāku lēmumu par koriģējumu veikšanu vai nodokļu uzrēķinu.
- 93 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka Hartas 47. pants, aplūkojot to kopsakarā ar tās 7. un 8. pantu, kā arī tās 52. panta 1. punktu, pieļauj tādus valsts normatīvos aktus kā pamatlietā aplūkotie, ar kuriem ir izslēgta iespēja, ka lēmumu, ar ko dalībvalsts kompetentā iestāde uzdod personai, kuras rīcībā ir informācija, sniegt tai šo informāciju, lai izpildītu citas dalībvalsts kompetentās iestādes sagatavoto informācijas apmaiņas pieprasījumu, var tieši apstrīdēt nodokļu maksātājs, uz kuru attiecas minētā pieprasījuma pamatā esošā šajā citā dalībvalstī uzsāktā izmeklēšana.

– *Par attiecīgo trešo personu tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību*

- 94 Kā izriet no šī sprieduma 26., 36. un 71. punkta, attiecīgās trešās personas, uz kurām atsaucas iesniedzējtiesa, ir juridiskas personas, ar ko nodokļu maksātājam, uz kuru attiecas izmeklēšanas, kas ir pamatlietā aplūkoto lēmumu, ar kuriem dots rīkojums par informācijas paziņošanu, pamatā, ir vai var būt juridiskas, ar bankām saistītas, finanšu vai, plašākā nozīmē, ekonomiskas attiecības.
- 95 Pirmkārt, ir jānosaka, vai šādām trešajām personām tādā situācijā kā pamatlietā aplūkotā ir jāatzīst Hartas 47. pantā nostiprinātās tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību.
- 96 Šajā ziņā ir jānorāda, ka tāpat kā juridiskā persona, kuras rīcībā ir informācija un kurai kompetentā valsts iestāde adresējusi lēmumu, ar ko ir dots rīkojums par šīs informācijas paziņošanu, šīs trešās personas var atsaukties uz aizsardzību, kāda saskaņā ar šī sprieduma 57. punktā minēto Savienības tiesību vispārējo principu ir ikvienai fiziskai vai juridiskai personai pret publiskās varas subjektu patvaļīgu vai nesamērīgu iejaukšanos to privātās darbības jomā, pat ja ar tām saistītās juridiskās, banku, finanšu vai, plašākā nozīmē, ekonomiskās informācijas paziņošana valsts iestādei nekādā gadījumā nevar tikt uzskatīta par tādu, kas skar šīs darbības būtību (šajā nozīmē skat. ECT lēmumu, 2015. gada 16. jūnijs, *Othymia Investments BV* pret Nīderlandi, CE:ECHR:2015:0616DEC007529210, 37. punkts; spriedumus, 2015. gada 7. jūlijs, *M. N. u.c.* pret Sanmarīno, CE:ECHR:2015:0707JUD002800512, 51. un 54. punkts, kā arī 2015. gada 22. decembris, *G. S. B.* pret Šveici, CE:ECHR:2015:1222JUD002860111, 51. un 93. punkts).

- 97 Tādēļ tādām trešajām personām ir jāatzīst tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību gadījumā, kad ir pieņemts lēmums, ar kuru dots rīkojums par informācijas paziņošanu, ar kuru varētu tikt pārkāptas viņu tiesības uz šo aizsardzību.
- 98 Otrkārt, attiecībā uz jautājumu par to, vai trešajām personām, uz kurām attiecas konkrētā informācija, garantēto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību izmantošana var tikt ierobežota tādējādi, ka tās nevar tieši apstrīdēt šādu lēmumu, pirmām kārtām ir jāuzsver, ka pamatlietā aplūkotajos valsts normatīvajos aktos ir skaidri un precīzi definēts šo tiesību izmantošanas ierobežojums.
- 99 Otrām kārtām, attiecībā uz prasību ievērot tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību būtisko saturu, ir jānorāda, ka trešajām personām, uz kurām attiecas konkrētā informācija – atšķirībā no personas, kuras rīcībā ir šī informācija un kurai dalībvalsts kompetentā iestāde ir adresējusi lēmumu, ar ko dots rīkojums par tās paziņošanu –, nav nedz juridisks pienākums paziņot minēto informāciju, nedz attiecīgi tās ir pakļautas riskam, ka šāda juridiska pienākuma neizpildes gadījumā tām var tikt uzlikts sods. Tātad attiecībā uz tām nav piemērojama šī sprieduma 66. punkta otrajā teikumā minētā judikatūra.
- 100 Turklāt ir taisnība, ka informācijas par minētajām trešajām personām paziņošana valsts iestādei, ko veic persona, kurai ir adresēts lēmums, ar ko dots rīkojums to paziņot šai valsts iestādei, var aizskart šo trešo personu tiesības tikt pasargātām no publiskās varas subjektu patvaļīgas vai nesamērīgas iejaukšanās to privātās darbības jomā un tādējādi tām radīt kaitējumu.
- 101 Tomēr no Tiesas judikatūras izriet, ka attiecīgās personas iespēja vērsties tiesā, lai tiktu konstatēts tai ar Savienības tiesībām garantēto tiesību pārkāpums un atlīdzināts ar šo pārkāpumu nodarītais kaitējums, nodrošina šai personai efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, tādēļ ka tiesai, kas izskata lietu, ir iespēja kontrolēt minētā pārkāpuma un minētā kaitējuma pamatā esošo aktu vai pasākumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2007. gada 13. marts, *Unibet*, C-432/05, EU:C:2007:163 58. punkts).
- 102 Šajā gadījumā no tā izriet, ka tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību būtiskā satura ievērošana neprasa, lai personām, piemēram, trešajām personām, uz kurām attiecas konkrētā informācija, bet kurām tomēr nav nedz juridiska pienākuma paziņot šo informāciju, nedz attiecīgi tās ir pakļautas riskam, ka šāda juridiska pienākuma neizpildes gadījumā tām var tikt uzlikts sods, būtu turklāt iespēja tieši apstrīdēt šo lēmumu, ar ko ir dots rīkojums par minētās informācijas paziņošanu.
- 103 Trešām kārtām, ir jāatgādina, ka pamatlietā aplūkotajiem valsts normatīvajiem aktiem ir Savienības atzīts vispārējais nozīmes mērķis, kā tas ir norādīts šī sprieduma 86.–88. punktā.
- 104 Kas attiecas uz prasību par šo normatīvo aktu nepieciešamību un samērīgumu no šāda mērķa skatpunkta, no šī sprieduma 90.–92. punkta izriet, ka tā ir uzskatāma par izpildītu, ņemot vērā, pirmkārt, termiņus, kas ir jāievēro, lai nodrošinātu informācijas apmaiņas procedūras, ar kuru tiek konkretizēts Direktīvas 2011/16 pamatā esošais mērķis apkarot starptautisko krāpšanu nodokļu jomā un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, efektivitāti un ātrumu, un, otrkārt, attiecīgo personu iespēju vērsties tiesā, lai tiktu konstatēts tām ar Savienības tiesībām garantēto tiesību pārkāpums un tiktu atlīdzināts ar to radītais kaitējums.
- 105 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmajiem jautājumiem lietās C-245/19 un C-246/19 ir jāatbild, ka Hartas 47. pants, aplūkots kopsakarā ar tās 7. un 8. pantu, kā arī 52. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka:
- tas nepieļauj, ka tādas dalībvalsts normatīvajos aktos, kura īsteno ar Direktīvu 2011/16 izveidoto procedūru informācijas apmaiņai pēc pieprasījuma, ir izslēgta iespēja, ka lēmumu, ar ko šis dalībvalsts kompetentā iestāde uzdod personai, kuras rīcībā ir informācija, sniegt tai šo informāciju, lai izpildītu citas dalībvalsts kompetentās iestādes sagatavoto informācijas apmaiņas pieprasījumu, šāda persona var apstrīdēt tiesā, un

- tas pieļauj, ka ar šādiem normatīvajiem aktiem tiek izslēgts, ka šādu lēmumu var apstrīdēt nodokļu maksātājs, uz kuru šajā citā dalībvalstī attiecas minētā pieteikuma pamatā esošā izmeklēšana, kā arī trešās personas, uz kurām attiecas konkrētā informācija.

Par otro jautājumu lietā C-245/19

- 106 Ņemot vērā uz pirmajiem jautājumiem lietās C-245/19 un C-246/19 sniegtās atbildes un apstākli, ka otrie jautājumi šajās lietās ir uzdoti tikai apstiprinošas atbildes gadījumā, ir jāatbild tikai uz otro jautājumu lietā C-245/19.
- 107 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2011/16 1. panta 1. punkts un 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka lēmums – ar ko vienas dalībvalsts kompetentā iestāde personai, kuras rīcībā ir attiecīgā informācija, uzdod tai sniegt šo informāciju, lai izpildītu citas dalībvalsts kompetentās iestādes iesniegto informācijas apmaiņas pieprasījumu –, aplūkots kopā ar šo pieprasījumu, ir uzskatāms par tādu, kas attiecas uz informāciju, kura acīmredzami nešķiet prognozējami nesvarīga, jo tajā ir norādīta personas, kuras rīcībā ir attiecīgā informācija, identitāte, nodokļu maksātāja, uz ko attiecas pieprasījuma pamatā esošā izmeklēšana, identitāte un ar šo izmeklēšanu aptvertais laikposms, un tas skar līgumus, rēķinu izrakstīšanu un maksājumus, kuri, nebūdami precīzi identificēti, ir ierobežoti ar tādiem kritērijiem kā, pirmkārt, fakts, ka tos attiecīgi noslēgusi vai veikusi persona, kuras rīcībā ir informācija, otrkārt, apstākļi, ka tas noticis ar izmeklēšanu aptvertajā laikposmā, un, treškārt, to saikne ar attiecīgo nodokļu maksātāju.
- 108 Direktīvas 2011/16 1. panta 1. punktā ir paredzēts, ka dalībvalstis savstarpēji sadarbojas, lai apmainītos ar informāciju, kas ir prognozējami svarīga, lai pārvaldītu un īstenotu minēto dalībvalstu valsts tiesību aktus nodokļu jomā.
- 109 Savukārt šīs direktīvas 5. pantā ir noteikts, ka pēc valsts iestādes, kas plāno saņemt šādu informāciju (sauktas “pieprasījuma iesniedzēja iestāde”), pieprasījuma iestāde, kurai šis pieprasījums ir adresēts (saukta “pieprasījuma saņēmēja iestāde”), vajadzības gadījumā šo informāciju paziņo šai iestādei pēc tam, kad tā to ir ieguvusi administratīvajā procedūrā.
- 110 Direktīvas 2011/16 1. panta 1. punktā ietvertā formulējuma “prognozējami svarīga” mērķis, kā Tiesa to jau norādījusi, ir ļaut pieprasījuma iesniedzējai iestādei pieprasīt un iegūt visu informāciju, kuru tā pamatoti var uzskatīt par nozīmīgu tās veiktajā izmeklēšanā, tomēr neļaujot tai nedz acīmredzami pārsniegt šīs izmeklēšanas ietvarus, nedz uzlikt pieprasījuma saņēmējai iestādei pārmērīgu slogu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, 63. un 66.–68. punkts).
- 111 Turklāt šis formulējums ir jāinterpretē, ņemot vērā šī sprieduma 57. punktā minēto Savienības tiesību vispārējo principu par fizisku vai juridisku personu aizsardzību pret publiskās varas subjektu patvaļīgu vai nesamērīgu iejaukšanos to privātās darbības jomā.
- 112 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, lai gan pieprasījuma iesniedzējai iestādei, kas veic pieteikuma par informācijas apmaiņu pamatā esošo izmeklēšanu, ir rīcības brīvība, lai atkarībā no lietas apstākļiem novērtētu pieprasītās informācijas prognozējamo svarīgumu, tā tomēr nevar pieprasījuma saņēmējai iestādei pieprasīt informāciju, kurai nav nekādas nozīmes šajā izmeklēšanā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, 70. un 71. punkts).
- 113 Tādējādi lēmums, ar ko ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu, ar kuru pieprasījuma saņēmēja iestāde izpilda pieprasījuma iesniedzējas iestādes lūgumu par informācijas apmaiņu, kas vērstas uz “pierādījumu meklēšanu pēc nejausības principa”, kā tas ir paredzēts Direktīvas 2011/16 9. apsvērumā, būtu uzskatāms par patvaļīgu vai nesamērīgu publiskās varas subjektu iejaukšanos.

- 114 No tā izriet, ka šādas meklēšanas “pēc nejausības principa” nolūkā pieprasītā informācija katrā ziņā nevar tikt uzskatīta par “prognozējami svarīgu” Direktīvas 2011/16 1. panta 1. punkta izpratnē.
- 115 Šajā ziņā pieprasījuma saņēmējai iestādei ir jāpārbauda, vai pieprasījuma par informācijas apmaiņu, ko tai adresējusi pieprasījuma iesniedzēja iestāde, pamatojums ir pietiekams, lai konstatētu, ka šādas izmeklēšanas vajadzībām attiecīgā informācija nešķiet tāda, kurai nav nekāda prognozējama svarīguma, ņemot vērā nodokļu maksātāja, uz ko attiecas šī pieprasījuma pamatā esošā izmeklēšana, identitāti, un gadījumā, kad attiecīgā informācija ir jāiegūst no personas, kuras rīcībā tā ir, šīs personas identitāti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, 76., 78., 80. un 82. punkts).
- 116 Turklāt gadījumā, ja šī persona ir apstrīdējusi tai adresētu lēmumu, ar ko dots rīkojums par informācijas paziņošanu, kompetentajai tiesai ir jāpārbauda, vai šī lēmuma un pieprasījuma, uz kuru tas ir balstīts, pamatojums ir pietiekams, lai konstatētu, ka attiecīgā informācija acīmredzami nešķiet tāda, kam nav nekāda prognozējama svarīguma, ņemot vērā attiecīgā nodokļu maksātāja identitāti, tās personas identitāti, kuras rīcībā ir šī informācija, un attiecīgās izmeklēšanas vajadzības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 16. maijs, *Berlioz Investment Fund*, C-682/15, EU:C:2017:373, 86. punkts).
- 117 Tātad, ņemot vērā tieši šos apstākļus, ir jānosaka, vai lēmums, ar kuru dots rīkojums sniegt tādu informāciju, kāda ir ar lietu C-245/19 saistītās pamatlietas pamatā, aplūkojot to kopā ar informācijas apmaiņas pieprasījumu, uz kuru tas ir balstīts, attiecas uz informāciju, kas acīmredzami nešķiet tāda, kurai nav nekāda prognozējama svarīguma.
- 118 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šāds lēmums, aplūkojot to kopā ar šādu pieprasījumu, nepārprotami attiecas uz informāciju, kas acīmredzami nešķiet tāda, kurai nav nekāda prognozējama svarīguma, jo tajā ir norādīta nodokļu maksātāja, uz ko attiecas šī lūguma pamatā esošā izmeklēšana, identitāte, ar šo izmeklēšanu aptvertais laikposms, kā arī tās personas identitāte, kuras rīcībā ir informācija par līgumiem, rēķinu izrakstīšanu un maksājumiem, kas noslēgti vai notikuši šajā laikposmā un ir saistīti ar attiecīgo nodokļu maksātāju.
- 119 Tomēr iesniedzējtiesas šaubas rada fakts, ka šis lēmums, aplūkots kopā ar šo pieprasījumu, attiecas uz līgumiem, rēķinu izrakstīšanu un maksājumiem, kas nav precīzi identificēti.
- 120 Pirmkārt, ir jānorāda, ka minētais lēmums, aplūkots kopā ar minēto pieprasījumu, neapšaubāmi attiecas uz informāciju, kas acīmredzami nešķiet tāda, kurai nav nekāda prognozējama svarīguma, jo tas attiecas uz līgumiem, rēķinu izrakstīšanu un maksājumiem, ko ar izmeklēšanu aptvertajā laikposmā ir noslēgusi vai veikusi persona, kuras rīcībā ir informācija par tiem un kurai ir saikne ar nodokļu maksātāju, uz ko attiecas šī izmeklēšana.
- 121 Otrkārt, ir jāatgādina, ka gan šis lēmums, gan šis pieprasījums, kā izriet no šī sprieduma 81. punkta, ir sagatavoti minētās izmeklēšanas sākotnējā posmā, kurā ir paredzēts iegūt informāciju, par ko pieprasījuma iesniedzējai iestādei *a priori* nav precīzu un pilnīgu zināšanu.
- 122 Šādos apstākļos šķiet ticami, ka atsevišķa informācija, uz kuru attiecas ar lietu C-245/19 saistītajā pamatlietā pieņemtais lēmums, ar ko ir dots rīkojums par informācijas paziņošanu, aplūkots kopā ar informācijas apmaiņas pieprasījumu, uz kuru tas ir balstīts, pieprasījuma iesniedzējas iestādes veiktās izmeklēšanas beigās izrādās neatbilstoša šīs izmeklēšanas rezultātu gaismā.
- 123 Tomēr, ņemot vērā šī sprieduma 118. un 120. punktā ietvertos vērtējumus, šī situācija nevar nozīmēt, ka šī sprieduma 115. un 116. punktā minētās kontroles mērķiem attiecīgā informācija var tikt uzskatīta par tādu, kam acīmredzami nav nekāda prognozējama svarīguma un tādēļ par tādu, kas neatbilst no Direktīvas 2011/16 1. panta 1. punkta un 5. panta izrietošajām prasībām.

124 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu lietā C-245/19 ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/16 1. panta 1. punkts un 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka lēmums – ar ko vienas dalībvalsts kompetentā iestāde uzdod personai, kuras rīcībā ir informācija, sniegt tai šo informāciju, lai izpildītu citas dalībvalsts kompetentās iestādes iesniegto informācijas apmaiņas pieprasījumu –, aplūkots kopā ar šo pieprasījumu, ir uzskatāms par tādu, kas attiecas uz informāciju, kura acīmredzami nešķiet tāda, kas nav prognozējami svarīga, tādēļ ka tajā ir norādīta personas, kuras rīcībā ir attiecīgā informācija, identitāte, nodokļu maksātāja, uz ko attiecas informācijas apmaiņas pieprasījuma pamatā esošā izmeklēšana, identitāte un ar šo izmeklēšanu aptvertais laikposms, un tas attiecas uz līgumiem, rēķinu izrakstīšanu un maksājumiem, kuri, gan nebūdami precīzi identificēti, tomēr ir ierobežoti ar tādiem kritērijiem kā, pirmkārt, fakts, ka tos attiecīgi ir noslēgusi vai veikusi persona, kuras rīcībā ir informācija, otrkārt, apstākļi, ka tie ir veikti ar šo izmeklēšanu aptvertajā laikposmā, un, treškārt, to saikne ar attiecīgo nodokļu maksātāju.

Par tiesāšanās izdevumiem

125 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

1) Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants, aplūkots kopsakarā ar tās 7. un 8. pantu, kā arī tās 52. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka:

- tas nepieļauj, ka tādas dalībvalsts normatīvajos aktos, kura īsteno ar Padomes Direktīvu 2011/16/ES (2011. gada 15. februāris) par administratīvu sadarbību nodokļu jomā un ar ko atceļ Direktīvu 77/799/EEK, kas grozīta ar Padomes Direktīvu 2014/107/ES (2014. gada 9. decembris), izveidoto procedūru informācijas apmaiņai pēc pieprasījuma, ir izslēgta iespēja, ka lēmumu, ar ko šīs dalībvalsts kompetentā iestāde uzdod personai, kuras rīcībā ir informācija, sniegt tai šo informāciju, lai izpildītu citas dalībvalsts kompetentās iestādes iesniegto informācijas apmaiņas pieprasījumu, šāda persona var apstrīdēt, un
- tas pieļauj, ka ar šādiem normatīvajiem aktiem tiek izslēgta iespēja, ka šādu lēmumu var apstrīdēt nodokļu maksātājs, uz kuru šajā citā dalībvalstī attiecas minētā pieprasījuma pamatā esošā izmeklēšana, kā arī trešās personas, uz kurām attiecas konkrētā informācija.

2) Direktīvas 2011/16, kas grozīta ar Direktīvu 2014/107, 1. panta 1. punkts un 5. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka lēmums – ar ko dalībvalsts kompetentā iestāde uzdod personai, kuras rīcībā ir informācija, sniegt tai šo informāciju, lai izpildītu citas dalībvalsts kompetentās iestādes iesniegto informācijas apmaiņas pieprasījumu –, aplūkots kopā ar šo pieprasījumu, ir uzskatāms par tādu, kas attiecas uz informāciju, kura acīmredzami nešķiet tāda, kas nav prognozējami svarīga, tādēļ ka tajā ir norādīta personas, kuras rīcībā ir attiecīgā informācija, identitāte, nodokļu maksātāja, uz ko attiecas informācijas apmaiņas pieprasījuma pamatā esošā izmeklēšana, identitāte un ar šo izmeklēšanu aptvertais laikposms, un tas attiecas uz līgumiem, rēķinu izrakstīšanu un maksājumiem, kuri, gan nebūdami precīzi identificēti, tomēr ir ierobežoti ar tādiem kritērijiem kā, pirmkārt, fakts, ka tos attiecīgi ir noslēgusi vai veikusi persona, kuras rīcībā ir informācija, otrkārt, apstākļi, ka tie ir veikti ar šo izmeklēšanu aptvertajā laikposmā, un, treškārt, to saikne ar attiecīgo nodokļu maksātāju.

[Paraksti]